

forslag, der er stillet under Nr. 3 til Stykke c., mindre heldigt. Det, man der har rettet sine Bestræbelser imod ved Lovens Tilblivelse i 1915, var dette, at selv om en Mand og en Kvinde levede i frit Ægteskab, som man siger, og havde en Dødt Børn, skulde der være sikret disse Erstatning, hvis Manden afgik ved Døden; det skulde endogsaa være saaledes — derfor er der henvist til Forordningen af 1845 —, at hvis Ægteskabet var planlagt og bestemt fastsat, skulde der være sikret et endnu ikke født uøgte Barn Erstatning, hvis Faderen afgik ved Døden paa Grund af Ulykkestilfælde. Dette naas, saa vidt jeg kan se, ikke helt ved den Ændring, der er foreslaaet i det foreliggende Lovforslag. Men endda noget værre stiller det sig med Hensyn til det sidste Punktum under Punkt c., idet der der tages Sigte paa, at hvis en Arbejder i større eller mindre Grad forsørger sine Broder eller Søsterbørn eller Børnebørn helt eller delvis, skal der ogsaa være sikret disse Erstatning, hvis Arbejderen afgaar ved Døden paa Grund af Ulykkestilfælde. Men saa vidt jeg kan forstaa Ændringen, vil dette blive hindret, hvis den bliver vedtaget. Det maa derfor nøje overvejes i det eventuelle Udvalg, om disse Ændringer kan bruges helt, som de er, eller om der mulig skal foregaa forskellige Forandringer i dem.

Ændringerne i §§ 13 og 17 til §§ 50 og 71 er jeg ikke saa lidt betænkelig ved. Thi de fastslaar et ganske nyt Princip, nemlig det, at Arbejdere med en Løn over en vis Maksimumsgrænse ikke mere hører ind under Loven i Modsætning til den bestaaende Lov, som ikke kender noget til Indtægtsgrænser og ikke sætter nogen direkte Arbejder udenfor paa Grund af en for høj Indtægt. Det, der er Tale om i §§ 50 og 71, er tilsynsførende og Kontorarbejdere og tilsynsførende ved Landbrug, som har en Indtægt af over 3 000 og over 2 000 Kr., og for disse er der sket Undtagelser. Nu er det naturligvis ganske klart, at forsaavidt som man fremdeles skal opretholde disse Undtagelser, maa Satsene 3 000 Kr. og 2 000 Kr. forhøjes ganske betydeligt, men jeg er ganske enig med den ærede foregaaende Taler i, at det var langt heldigere ganske at slette disse Undtagelser. Selv om de vedkommende er tilsynsførende, arbejder de dog for en Løn og er altsaa til en vis Grad Lønarbejdere, og da Lovens Hensigt klart og tydeligt er at inddrage alle, som er beskæftigede i andre Menneskers Tjene-

ste, under Forsikring, bør ogsaa disse falde ind under Loven. Jeg ser ingen Grund til, at en meget stor, ja, maaske den største Part af Handels- og særlig Kontormedhjælperne skal holdes udenfor; derfor kunde jeg ønske disse Undtagelsesbestemmelser ganske fjernet af Loven, og jeg vil gerne henstille Tanken om at foretage en Ændring paa dette Punkt til velvillig Overvejelse for den højtærede Minister og det eventuelle Udvalg.

Et andet Punkt, jeg gerne vil fremdrage til Overvejelse, er Lærlingenes Invaliditetserstatning. Hvis en Lærling midt under sin Uddannelse kommer meget alvorligt til Skade, er han efter den hidtil gældende Lov og ogsaa efter Lovforslaget stillet ringere end den voksne Arbejder, hvilket forekommer mig meget uretfærdigt og urigtigt. Denne unge Mand har en lang Fremtid for sig; hvis der overgaa ham en Ulykke, som medfører Invaliditet af 50, maaske 100 pCt., er han meget ulykkeligt stillet, idet han ikke nær kan faa den Erstatning, som vil tilkomme den voksne Arbejder, uagtet hans Forhold i øvrigt er værre. Jeg kunde derfor tænke mig, at i Tilfælde af en mindre Invaliditet, overfor hvilken den unge vistnok ret hurtigt vil kunne klare sig, blev hans Erstatning noget mindre, altsaa en Erstatning i Henhold til Lovforslaget, men at de større Invaliditeter, Invaliditeter paa 50 pCt. og derover, bedømtes og behandlede paa Grundlag af den Maksimumsløn, som skal fastsættes for en voksen Arbejder. Det vilde, forekommer det mig, være en Retfærdighedshandling at tage saaledes paa Sagen overfor Lærlingen.

Endelig er der endnu et Spørgsmaal, som jeg meget gerne vil have overvejet, nemlig Spørgsmaalet om Tilvænningserstatning. Nu er Forholdet det, at Erstatningen fastsættes, naar Virkningen af Ulykkestilfældet kan overskues, hvorefter Dagpengeunderstøttelsen ophører. Den tilskadedekomne maa derefter paabegynde sin Virksomhed, men det volder ham meget ofte Besvær straks at optage denne i noget nær fuld Udstrækning, saa at han er i Stand til at skaffe sig det nødvendige. Der vil gaa en Tid, før han er i Stand til under disse for ham ret nye Forhold at kunne tjene til sit Udkomme, og Følgen bliver, at han tærer paa det Erstatningsbeløb, som er udbetalt ham. Nu maa det imidlertid erindres, at Grundlaget for hans økonomiske Eksistens er i Virkeligheden det Erstatningsbeløb, han har faaet udbetalt, plus den resterende Arbejdsevne. Dette